

Arrest

nr. 77 145 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van 28 november 2011 houdende het indienen van een syntheseseminarie door de verzoekende partij.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 1996 verklaart de verzoekende partij die aangeeft van Liberiaanse nationaliteit te zijn, zich vluchteling.

Op 24 maart 1997 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 23 mei 1998 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 januari 2000 dient de verzoekende partij in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 22 december 1999) een regularisatieaanvraag in.

Op 24 maart 2002 wordt de verzoekende partij bij ministeriële beslissing uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999.

Op 18 oktober 2001 wordt de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf wegens de exploitatie van prostitutie of ontucht en wederrechtelijke vrijheidsberoving met foltering. Op 18 december 2001 wordt dit vonnis integraal bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

Op 20 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Op 14 april 2004 wordt de verzoekende partij moeder van een dochter L.S.(...), een Belgische onderdaan.

Op 12 oktober 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 27 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 27 augustus 2007 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 3303 van 29 oktober 2007.

Op 23 maart 2009 treedt de verwerende partij in het huwelijk met de heer W.S.(...), een Belgische onderdaan en tevens de vader van haar dochter.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 oktober 2010 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 8 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van de beslissing van 3 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 december 2010 verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij bij arrest nr. 52 671 van daar het zonder voorwerp is geworden ten gevolge van de intrekking van de beslissing.

Op 14 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 19 juli 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

A., P. (R.R.: (...))

geboren te M.(...) op (...)1976

adres: (...)

nationaliteit: Liberia

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag 9bis een kopie van een Liberiaans paspoort toe. We kunnen dit paspoort echter niet aanvaarden daar het – na onderzoek door de lokale politie van Brugge – om een vals paspoort blijkt te gaan (zie informatie uit het administratief dossier: PVnr: BG.21.L1.017976/2010).

Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze haar identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Betrokkene heeft aldus via een frauduleus document en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor het voor onze diensten onmogelijk is zekerheid te verschaffen over haar werkelijke identiteit/nationaliteit."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van haar syntheseseminarie voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging, van het beginsel van de goede trouw en de *fair play* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van wat de verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar syntheseseminarie uiteenzet, voert zij het volgende aan:

"EERSTE MIDDEL :

Schending van de rechten van verdediging ;

Schending van het beginsel van goede trouw (fair play) en het zorgvuldigheidsbeginsel

In de bestreden beslissing motiveert verweerder (stuk 1):

"Betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag 9bis een kopie van een Liberiaans paspoort toe. We kunnen dit paspoort echter niet aanvaarden daar het - na onderzoek door de lokale politie van Brugge - om een vals paspoort blijkt te gaan (zie informatie uit het administratief dossier: PVnr: BG.2LL1.017976/2010)."

Gezien verzoekster weet dat zij helemaal nooit een vals paspoort heeft gebruikt, heeft zij nadat zij op 19 juli 2011 kennis nam van deze stelling in de weigeringsbeslissing, onmiddellijk via haar raadsman een afschrift van dit administratief dossier besteld (stuk 3):

"Alwaar mijn cliënte op 19.07.2011 kennis kreeg van een beslissing tot onontvankelijkheid van haar verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vw, mag ik u verzoeken om inzage en afschrift van haar administratief dossier met oog op een eventueel hoger beroep voor de RvV."

Per 29 juli 2011 werd hier door verweerder op gerepliceerd mits mededeling dat "het dossier ondertussen klaar ligt ter uwer beschikking" (stuk 4).

Op 1 augustus 2011 diende de raadsman van verzoeker zich aldus naar Brussel naar de kantoren van verweerder te begeven teneinde het door deze opgemaakte afschrift van het administratief dossier van

verzoekster af te halen, waartoe werd afgetekend voor ontvangst van de som van 5 EUR door de dienst "Openbaarheid van Bestuur" van verweerder (kost afschrift administratief dossier) (stuk 5).

Tot haar grootste verbazing dient verzoekster evenwel vast te stellen hoe het afschrift van het administratief dossier zoals afgeleverd aan verzoekster hoegenaamd niet volledig is en volkomen "gefilterd" is door verweerder ... zelfs in dermate flagrante wijze dat de kern van de weigeringsbeslissing (nl. het bewuste PV nr BG.21.LI.017976/2010) niet eens is gevoegd aan de kopie van het administratief dossier zoals ter beschikking gesteld tegen betaling aan verzoekster i?i

Dit terwijl de weigeringsbeslissing nochtans uitdrukkelijk hiernaar verwijst als dé reden tot weigering, met expliciete vermelding "zie informatie uit het administratief dossier"!?! (stuk 1)

Het is dan ook bezwaarlijk voor betwisting vatbaar dat de rechten van verdediging van verzoekster meest flagrant zijn aangetast / met de voeten getreden, door verweerder.

In een analoog dossier oordeelde Uw Raad hieromtrent reeds meest recent op 12 juli 2011 (arrest nr. 64.664 in de zaak RvV 69.628 - stuk 6):

"Door een dergelijke houding aan te nemen heeft de verwerende partij de verzoekende partij belemmerd om een middel uit te werken waarbij de motieven van de bestreden beslissing op een ernstige wijze aangevochten konden worden. De stukken van het politioneel onderzoek hebben een wezenlijk karakter, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar deze stukken verwezen wordt en ze aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Zij vormen de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. De verwerende partij had deze stukken aan de verzoekende partij moeten bezorgen bij het overmaken van het administratief dossier of had uitdrukkelijk moeten aangeven dat deze stukken niet overgemaakt werden, zodat de verzoekende partij haar recht van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit zou kunnen uitoefenen (vgl. RvS 2 april 2003, nr. 117.876). Er wordt op gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging terdege van toepassing is op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.4914)."

Verweerder tracht zich hier in haar nota met opmerkingen van 23.08.2011 - niet zonder enig cynisme - onder uit te praten middels vermelding dat "de aan verzoekster niet-vertoonde informatie bij inzage van het dossier [ter griffie RvV] waaronder het PV, waaruit de valsheid van het paspoort blijkt, alleszins aanwezig is in het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst voor dit PV dus terecht naar het administratief dossier."

Evenwel is onbetwist dat het litigieuze PV dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing NIET werd medegedeeld aan verzoekster (zie stuk 5) ... terwijl het later alsnog integraal voegen van het volledige (niet gefilterde) administratief dossier aan het bundel ter griffie RvV evident de schending van rechten van verdediging in hoofde van verzoekster niet kan opheffen, gezien verzoekster navolgend aan haar inleidend verzoekschrift immers geen nieuwe middelen meer kan ontwikkelen in de procedure !

Immers beperkt het verzoek tot voorlegging van een synthesememorie (in complexe zaken) zich tot het louter 'oplijsten' van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, zij het met antwoord op de door verweerder aangevoerde tegen-argumentatie omtrent deze middelen, doch zonder dat in de synthesememorie nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd (RvV 30 juni 2011, nr. 64.192 in de zaak RvV65.485). En dit terwijl de synthesememorie wel door de Raad zal worden aangewend als basis om de beslissing uiteindelijk te nemen.

Door het niet verschaffen van een "eerlijk integraal afschrift" van het administratief dossier, minstens inclusief het bewuste PV dat waarlijk aan de basis ligt van de bestreden beslissing, worden de rechten van verdediging van verzoekster dan ook onherroepelijk geschonden, zonder dat dit nog later kan gelenigd worden terloops de procedure (zie RvV 12 juli 2011, nr. 64.664 in de zaak RvV 69.628 - stuk 6):

"In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen geen andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen, memorie van toelichting Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overgelegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Pari.

St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen op een terechtzitting kan inroepen.

(...)

In zoverre de verwerende partij zou menen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthesesnota had moeten opvragen, wordt erop gewezen (...) de synthesesmemorie laat de verzoekende partij haar in het verzoekschrift aangevoerde middelen nogmaals op te lijsten en te antwoorden op de door de verwerende partij aangevoerde tegenargumentatie. In een synthesesmemorie kunnen echter geen nieuwe middelen aangevoerd worden.

(...)

Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een 'pro-forma' verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stel/en. De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende partij zou nochtans de verzoekende partij hiertoe verplichten. (...) De verzoekende partij voert terecht de schending van de rechten van verdediging aan."

Ook de cryptische tegenargumentatie van verweerder in diens nota als zou gezien de referentie van het litigieus PV zijn weergegeven in de bestreden beslissing, zodat verzoekster zich "alleszins kan wenden tot de bevoegde instanties om eventueel het bewijs van het tegendeel aan te tonen" gaat niet op. De enige instanties waar verzoekster zich toe kan wenden om inzage te krijgen in dit fameuze PV is enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds het Parket van de Procureur des Konings te Brugge, DVZ van zijn kant filterde het bewuste PV opzettelijk uit het administratief dossier zoals ter kennis gesteld aan verzoekster ... terwijl Procureur M.(...) van het Parket te Brugge (behandelende magistraat van het dossier van verzoekster) inzage in dit dossier weigerde ... gezien het onderzoek nog lopende is (stuk 24)!!!

Verzoekster kon aldus op geen enkele wijze correct kennis krijgen van het fameuze PV waarop verweerder zich stoelt om een weigeringsbeslissing te nemen !

En niet alleen is het alreeds erg te moeten vaststellen hoe een Openbare Dienst als verweerder manifest de rechten van verdediging van een rechtsonderhorige schendt ... nog erger is de vaststelling dat zulks in onderhavig dossier opzettelijk gebeurt, waarbij verweerder zich aldus evenzoveel manifest bezondigt aan het schenden van de goede trouw (beginsel van de fair play) alsook manifest onzorgvuldig handelt!

"De goede trouw van burger en bestuur onderstelt vóór alles dat beiden geen bedrieglijke oogmerken hebben, dat de ene partij niet de andere beoogt te misleiden.

(...)

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play. Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen."

(VAN DAMME, M., Auditeur in de Raad van State, 'Goede trouw van burger en bestuur', in R. W. 1989-90, p. 1109 en 1115)

Verzoekster verwijst enerzijds naar de flagrante interne emailberichten zoals geciteerd in haar inleidende verzoekschrift, waaruit duidelijk mag blijken dat zelfs de dienst CEDOCA en de COI expert - Security Officer meent dat het 'valsheidsstandpunt' van verweerder "een beetje spaak loopt" en helemaal niet onomstotelijk zou blijken als zou het paspoort vals zijn ... meer zelfs, het paspoort stemt geheel overeen met de specimens zoals door de Liberiaanse Ambassade ter beschikking gesteld !!!

Evenwel was de raadsman van verzoekster op 03.10.2011 n.a.v. een ander dossier aanwezig op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij toen door deze om inzage van huidig dossier werd verzocht (stuk 21).

Bij inzage diende te worden vastgesteld dat er gevoerde briefwisseling binnen de diensten bij verweerder in het dossier steekt van 08.02.2011 waarin wordt gesteld (stuk 20):

"08.02.2011: Parket Brugge (M. M.(...), BG21.L1.17976/10) nam het Liberiaanse PP van betrokkene in beslag en is dit nog aan het onderzoeken. Het Parket vraagt om een brief op te stellen waarin wij onze informatie bevragen. Zij zullen ons de pv's in verband met het onderzoek naar het PP aan ons overmaken wanneer zij deze ontvangen.

➔ Parket vreest ook dat het Liberiaanse PP authentiek zou zijn ... als dat het geval is, nemen wij een OGG wegens OO (MB) beslissing."

Niet alleen blijkt op deze wijze dat verweerder WEL inzage en afschrift van het bewuste PV met bijlages verkreeg terwijl verzoekster dit werd geweigerd (schending wapengelijkheid), doch veel belangrijker is dat de manifeste vooringenomenheid van verweerder afdoende mag blijken in huidig dossier... terwijl nochtans zelfs het Parket als onderzoekende en eventueel vervolgende overheid zelf "vreest dat het Liberiaanse paspoort van verzoekster authentiek zou zijn"!!! ?

Ondanks dergelijke gegevens poogt verweerder toch in haar bestreden beslissing voor te houden als zou het paspoort van verzoekster vals zijn, waarbij dan evident alle voor verzoekster meest essentiële informatie waaruit mag blijken dat deze stelling helemaal niet met de werkelijkheid overeenstemt wordt onthouden (middels schending van de rechten van verdediging), door enkel een meest gefilterd administratief dossier aan verzoekster ter kennis te stelen n.a.v. de opmaak van haar annulatieberoep van 08.08.2011.

Dergelijk wangedrag is een Openbare Dienst onwaardig.

De Raad kreeg vanwege de Wetgever o.a. de opdracht op een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier van een rechtsonderhorige behandelt (RvV 12 juli 2011 nr. 64.664 - stuk 6 - met verwijzing naar Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Pari. St Kamer 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). In casu kan de Raad - samen met verzoekster - bezwaarlijk anders dan vaststellen dat de administratie het dossier van verzoekster manifest moedwillig met schending van de rechten van verdediging, met kwade trouw (gebrek aan goede trouw en fair play) alsook met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel behandelt.

De vooringenomenheid van verweerder is ten andere zelfs al duidelijk in die zin, dat indien vervolgens blijkt dat het paspoort van verzoekster helemaal niet vals is (quod in casu), zij vervolgens in de toekomst wel een weigeringsbeslissing zal nemen tot ongegrondheid wegens het Ministerieel Besluit van 20.06.2003 zonder ooit de grond van het verzoek van verzoekster waarlijk op zijn merites te onderzoeken (zie hiertoe procedure RvV 79.789 waarbij verweerder al voor de 3de maal een nietige weigeringsbeslissing nam inzake het dossier 'gezinshereniging' van verzoekster).

Ten overvloede - en zonder een nieuw middel te willen ontwikkelen, gezien immers onmogelijk in een synthesememorie - wenst verzoekster nog te antwoorden op de "tegenargumentatie" van verweerder inzake het fameuze PV zoals gebruikt als basis om de weigeringsbeslissing te nemen door verweerder (p. 7 nota opmerkingen), dat verzoekster de inhoud van dit PV evident wel degelijk kan/mag tegenspreken, daar deze inhoud immers manifest incorrect is en de weigeringsbeslissing aldus niet gestoeld is op juiste feitelijke gegevens. Verweerder tracht hierbij immers voor te houden dat de inhoud van een PV niet dienstig zou kunnen worden tegengesproken in een annulatieprocedure. Dit is niet correct, daar de inhoud van een PV immers louter feitelijke gegevens zijn en helemaal geen vonnis van een rechtbank waarin welkdanige valsheid wordt vastgesteld.

Verzoekster is helemaal nooit veroordeeld tot gebruik van valse stukken en conform het vermoeden van onschuld kan verweerder bezwaarlijk rechtsgeldig voorhouden als zou verzoekster gebruik maken van een "vals paspoort". Valsheid wordt niet vermoed en dient te worden bewezen. Te meer gezien inmiddels afdoende mag blijken dat de feitelijke gegevens van het fameuze PV volstrekt incorrect zijn, zoals op 08.02.2011 ook bevestigd door Procureur M.(...) dewelke "vreest dat het paspoort wel degelijk authentiek en niet vals is (reden waarom tot op heden ook nog steeds geen daad van vervolging /dagvaarding van verzoekster voor de Correctionele Rechtbank werd gelanceerd vanwege het Parket).

Zo stelde de raadsman van verzoekster bij inzage van het dossier ter griffie van de RvV op 03.10.2011 (stuk 21) vast dat het fameuze PV een eventuele Valsheid' van het paspoort vermoedt gezien verzoekster bij afgifte in 2008 nog gedetineerd was en dit aldus onmogelijk persoonlijk kon afhalen in de Ambassade, alsook gezien verzoekster op maandag 7 juli 2010 in Wuustwezel zou zijn ingeschreven op een dag dat zij in de gevangenis zou verblijven, zodat ook dit niet zou kloppen. Op 21.02.2011 werd verzoekster hier evenwel over verhoord (stuk 22), waarbij zij verduidelikte dat haar echtgenoot haar paspoort middels volmacht is gaan ophalen in de Ambassade (met akkoord van de Ambassade) gezien haar detentie, terwijl zij bij melding adreswijziging in de gemeente Wuustwezel zulks deed op 02.07.2010 en niet op 05.07.2010 zoals de verbaliserende agenten verkeerdelijk voorhouden, terwijl de agenten evenzoveel verkeerdelijk menen dat verzoekster enkel weekend-verloven had (aldus zaterdag 03.07.2010 & zondag 04.07.2010), terwijl verzoekster navolgend aan de uitspraak van de Strafvorderingrechtbank wel degelijk van de 'halve vrijheid' genoot en dus ELKE WERKDAG overdag ging werken en pas 's avonds in de gevangenis ging slapen (stuk 23. De verbaliserende agenten in het bewuste PV dat de basis voor de bestreden beslissing vormt slaan de bal aldus volkomen mis en tonen hoegenaamd niet aan als zou verzoekster een "vals paspoort" bezitten / hebben gebruikt. Deze informatie stak op 03.10.2011 evenzoveel wel degelijk al in het 'ongefilterd' administratief dossier van verweerder (evident niet in het aan verzoekster ter kennis gestelde administratief dossier!), doch verweerder wenste hier opzettelijk blind voor te blijven en wenste eerst te proberen alsnog te weigeren op grond van deze vermeende "valsheid" van het paspoort (zij het volkomen incorrect en onbewezen).

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij evident WEL DEGELIJK toe om bij de uitoefening van zijn wettelijke taak na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (quod certe non), of zij deze gegevens correct heeft

beoordeeld (quod certe non) en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu mag afdoende duidelijk blijken dat verweerder bewust niet is uitgegaan van alle juiste feitelijke gegevens, deze bewust niet correct beoordeelde en aldus kennelijk onredelijk tot een weigeringsbesluit kwam.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich manifest op.”

2.2. In haar nota met opmerkingen had de verwerende partij hieromtrent de volgende tegenargumentatie gevoerd:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aan verzoekster niet-vertoonde informatie bij inzage van het dossier, waaronder het PV, waaruit de valsheid van het paspoort blijkt, alleszins aanwezig is in het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst voor dit PV dus terecht naar het administratief dossier.

De procedure ter inzage van het dossier in het kader van de openbaarheid van bestuur, conform de wet van 11 april 1994, kan as volgt worden geciteerd:

In voornoemde wet en meer bepaald in artikel 4, wordt het volgende gesteld:

(...)

Artikel 5 stelt:

(...)

Artikel 6 stelt:

(...)

Art. 4 tot 6 van voornoemde wet, voorzien met andere woorden in de mogelijkheid om de inzage, uitleg of mededeling van een afschrift van een bestuursdocument te beperken of af te wijzen door de overheid.

De beslissingen of eventuele beweerde problemen met een vraag tot inzage in een dossier op basis van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de eventuele klachten hieromtrent kunnen dan ook geenszins in het kader van huidige procedure worden beoordeeld omdat op basis van deze wet enkel een verzoek tot heroverweging én een vraag om advies bij de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten kan worden ingediend, overeenkomstig art. 8 §2 van deze wet. Tegen een beslissing na deze heroverwegingsprocedure staat een beroep open bij de Raad van State.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de ‘openbaarheidsprocedure’ volledig los staat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker kan zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, zoals supra uitgelegd.

Verwerende partij wenst daaraan toe te voegen dat verzoekster in elke hypothese de inhoud van een PV niet dienstig kan tegenspreken in een annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dienaangaande geen rechtsmacht of onderzoeksbevoegdheid heeft. Het is desgevallend niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij zijn beslissing steunt op de informatie van een PV en het is verwerende partij onduidelijk welk belang verzoekster zou kunnen laten gelden bij de kennisname van de inhoud van het PV in het kader van haar rechten van verdediging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De referentie van voormeld PV werd weergegeven in de bestreden beslissing, zodat verzoekster zich alleszins kan wenden tot de bevoegde instantie om eventueel het bewijs van het tegendeel aan te tonen. Verzoekster kan ook steeds kennis nemen van het volledige administratief dossier volgens de in art. 39/61 van de wet van 15 december 1980 voorziene procedure. Verzoekster toont een schending van haar rechten van verdediging niet aan.

Een schending van het beginsel van goede trouw of de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van het bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt, mede gelet op de wettelijke mogelijkheid tot beperking van de inzage van het administratief dossier.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De kopie van een Liberiaans identiteitskaart kan niet aanvaard worden daar uit onderzoek van de lokale politie te Brugge is gebleken dat het om een vals paspoort blijkt te gaan.

In haar synthesesemorie stelt de verzoekende partij dat ze aanvankelijk een afschrift van het administratief dossier bij de verwerende partij opgevraagd en ontvangen heeft. Voorts wijst ze in hoofdzaak op het gegeven dat in de versie van het administratief dossier dat ze heeft afgehaald geen kopie betreffende het politieel onderzoek, met name van het proces-verbaal nr. BG.21.L1.017976/2010, terug te vinden is. Dit terwijl dit proces-verbaal de kern van de bestreden beslissing uitmaakt en de bestreden beslissing dan ook uitdrukkelijk naar dit stuk verwijst. Na kennisname van de nota met opmerkingen van de vreemdelingenwet komt de verzoekende partij op 3 oktober 2011 het rechtsplegingsdossier ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inkijken. De verzoekende partij acht haar rechten van verdediging geschonden en stelt dat het later toevoegen van, onder meer, voormeld proces-verbaal aan het administratief dossier zoals dit voorligt ter griffie van de Raad deze schending van haar rechten van verdediging uiteraard niet kan opheffen.

De stukken van het administratief dossier leren dat de cel 'openbaarheid van bestuur' van de verwerende partij op 29 juli 2011 middels een schrijven aan de verzoekende partij heeft meegedeeld dat haar consultatie-aanvraag in goede orde werd ontvangen en dat *"het dossier (...) ondertussen klaar(ligt) ter uwe beschikking (sic)"*. De verzoekende partij dient een afspraak te maken met een contactpersoon teneinde het afschrift van het dossier af te halen. Er dient vastgesteld dat in dit schrijven van 29 juli 2011 van de verwerende partij niet wordt aangegeven dat er slechts een afschrift werd genomen van een deel van het administratief dossier, dan wel dat het desbetreffende recht op inzage van de verzoekende partij op enigerlei wijze werd beperkt, en dat bijgevolg niet het volledige administratief dossier aan de verzoekende partij ter beschikking werd gesteld. De verzoekende partij kon er derhalve van uitgaan dat zij op het ogenblik van het opstellen van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad in het bezit was van een volledig administratief dossier.

Na kennisname van de nota met opmerkingen van de verwerende partij, waarin te lezen valt dat er zich wel degelijk een kopie van de vaststellingen van de lokale politie van Brugge betreffende de valsheid van het identiteitsdocument in het administratief dossier bevindt, gaat de raadsman van de verzoekende partij op 3 oktober 2011 het administratief dossier ter griffie van de Raad inkijken. Op dat ogenblik realiseert de verzoekende partij zich dat slechts een deel van het administratief dossier aan haar werd overgemaakt. De verzoekende partij vermeldt in haar synthesesemorie enkele documenten waarvan zij heeft vastgesteld deze niet te hebben ontvangen. Bij de ontbrekende documenten horen, onder meer, de documenten in verband met het politieel onderzoek – met name het proces-verbaal nr. BG.21.L1.017976/2010 met bijlagen – waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarop de bestreden beslissing zich steunt. Het is niet betwist dat deze documenten essentieel zijn voor de beoordeling van de zaak. In de bestreden beslissing wordt hiernaar expliciet verwezen. Tevens duidt de verzoekende partij op ten opzichte van het in de bestreden beslissing vermeld proces-verbaal chronologisch later intern elektronisch berichtenverkeer van de verwerende partij betreffende het nog lopende onderzoek naar de authenticiteit van het ter gelegenheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voor gebrachte Liberiaanse paspoort van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting van 15 februari 2012 volstaat de verwerende partij met de stelling dat desbetreffend proces-verbaal zich in het administratief dossier zoals het ter griffie van de Raad ter beschikking lag, bevond. De verwerende partij betwist evenwel niet dat de verzoekende partij aanvankelijk een meer beperkte versie van het administratief dossier ter beschikking werd gesteld, dat niet alle stukken aan de verzoekende partij werden overgemaakt en dat, in het bijzonder, voornoemd proces-verbaal niet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht in het door haar verzochte en afgehaalde afschrift bij cel 'openbaarheid van bestuur'. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen uitdrukkelijk te kennen dat er *in casu* sprake is van *"aan verzoekster niet-vertoonde informatie bij inzage van het dossier, waaronder het PV(...)"*, en vervolgt dat voormeld proces-verbaal in tegenstelling tot het afschrift van het dossier afgehaald door de verzoekende partij bij de cel 'openbaarheid van bestuur' *"alleszins aanwezig is in het administratief dossier. (...)"*. De verwerende partij bouwt haar betoog verder op middels het citeren van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur waarbij zij duidt op *"de wettelijke mogelijkheid tot beperking van de inzage van het administratief dossier"* en stelt dat *"het (...) verwerende partij onduidelijk is welk belang verzoekster zou kunnen laten gelden bij de kennisname van de inhoud van het PV (...)"*. Tevens maakt de verwerende partij bij de volgende bewoordingen van haar nota met opmerkingen zelf een onderscheid en spreekt zij over *"het volledig administratief dossier"*: *"verzoekster (...) ook steeds kennis (kan) nemen van het volledige administratief dossier volgens de in art. 39/61 van de wet van 15 december 1980 voorziene procedure"*.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen” dient uiteen te zetten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In onderhavige werd de verzoekende partij er evenwel om verzocht een synthesesemorie over te maken. Overwegende dat artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien na ontvangst van de nota met opmerkingen de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesesemorie zijnde een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, beveelt hij de neerlegging ervan bij beschikking. De griffie brengt deze beschikking, samen met de nota met opmerkingen, ter kennis aan de verzoekende partij. De verzoekende partij beschikt over een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving ervan, om deze synthesesemorie neer te leggen. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie.”

Deze bepaling is erop gericht enkel nog een synthesesemorie neer te leggen indien de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter vastgesteld heeft dat de zaak zeer complex is en indien deze effectief een meerwaarde kan bieden. De synthesesemorie laat de verzoekende partij toe haar in het verzoekschrift aangevoerde middelen nogmaals op te lijsten en te antwoorden op de door de verwerende partij aangevoerde tegenargumentatie. In een synthesesemorie kunnen echter geen nieuwe middelen aangevoerd worden. De synthesesemorie wordt door de Raad aangewend als basis om een beslissing te nemen (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 31, n° 0772/001, p. 22).

Uit de synthesesemorie moet duidelijk blijken welke de precieze argumentatie van de verzoekende partij is. Dit houdt in dat de aangevoerde middelen er minstens summier, doch volledig in worden opgenomen en dat deze middelen dienen te worden samengevat. Het is bijgevolg niet voldoende dat men door het indienen van een synthesesemorie blijf geeft van haar volgehouden belangstelling om de vernietiging van de aangevochten beslissing na te streven of dat men zich beperkt tot het weerleggen of ontkrachten van de argumentatie van de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet enkel uitspraak op basis van de synthesesemorie, met andere woorden enkel op basis van de argumentatie die door de verzoekende partij werd samengevat in haar synthesesemorie (RvS 26 oktober 2007, nr. 176 192).

In casu lijst de verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar synthesesemorie de schending op van de rechten van verdediging, van het beginsel van de goede trouw en de *fair play* en van het zorgvuldigheidsbeginsel en wijst ze er onder meer op dat het afschrift van het dossier dat zij van de verwerende partij ontvangen heeft, geen documenten betreffende het politieel onderzoek waaruit de valsheid van haar paspoort zou blijken, bevat, noch –zoals de verzoekende partij vaststelde ter gelegenheid van haar consultatie van het administratief dossier zoals het naderhand ter griffie van de Raad ter beschikking lag- het op ten opzichte van het in de bestreden beslissing vermeld proces-verbaal chronologisch later intern elektronisch berichtenverkeer van de verwerende partij betreffende het nog lopende onderzoek naar de authenticiteit van het door de verzoekende partij naar voor gebrachte Liberiaanse paspoort. Tevens geeft de verzoekende partij in haar synthesesemorie aan welk middel, zijnde welke rechtsregel of rechtsbeginsel, dan wel de wijze waarop de aangevoerde rechtsregels of rechtsbeginselen door de bestreden rechtshandeling worden geschonden, haar werden ontnomen daar zij werd belemmerd in haar rechtsgang voor deze Raad. Zo geeft de verzoekende partij “ten overvloede – en zonder een nieuw middel te willen ontwikkelen, gezien immers onmogelijk in een synthesesemorie- (...)” voor het eerst ter gelegenheid van haar synthesesemorie te kennen kennis te hebben van de vaststellingen geakteerd in het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, stelt zij vast dat hierin slechts een eventuele valsheid van het door haar voorgelegde paspoort wordt vermoed daar zij bij afgifte van het paspoort nog was gedetineerd en zij dit aldus onmogelijk persoonlijk kon zijn gaan afhalen op de Liberiaanse ambassade, alsook dat zij zich niet zou hebben kunnen laten inschrijven in de gemeente Wuustwezel daar zij toen eveneens in de gevangenis verbleef, werpt zij een ander licht op deze vaststellingen en grijpt zij eveneens het ontbrekende en ten opzichte van het in de bestreden beslissing vermeld proces-verbaal chronologisch later intern

elektronisch berichtenverkeer van de verwerende partij aan teneinde te benadrukken dat een onderzoek naar de authenticiteit van het door haar bijgebrachte Liberiaanse paspoort vanwege het parket te Brugge werd opgestart en nog steeds lopende is.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij te goeder trouw kon uitgaan van het gegeven dat haar een volledig afschrift van het administratief dossier werd bezorgd door de verwerende partij. Door een dergelijke houding aan te nemen heeft de verwerende partij de verzoekende partij belemmerd om een middel uit te werken waarbij de motieven van de bestreden beslissing op een ernstige wijze aangevochten konden worden. De stukken van het politieel onderzoek hebben een wezenlijk karakter, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar deze stukken verwezen wordt en ze aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Zij vormen de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. De verwerende partij had deze stukken aan de verzoekende partij moeten bezorgen bij het overmaken van het administratief dossier of had uitdrukkelijk moeten aangeven dat deze stukken niet overgemaakt werden, zodat de verzoekende partij haar recht van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit zou kunnen uitoefenen (vgl. RvS 2 april 2003, nr. 117 876). Er wordt op gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging terdege van toepassing is op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208 491).

In zoverre de verwerende partij verwijst naar artikel 39/61 van de vreemdelingenwet en meent dat de verzoekende partij het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon raadplegen, wordt er vooreerst op gewezen dat het administratief dossier slechts ter beschikking lag ter griffie van de Raad op 19 augustus 2011, terwijl de termijn van dertig dagen waarbinnen de verzoekende partij bij de Raad beroep kon instellen tegen onderhavige bestreden beslissing reeds was verstreken op 18 augustus 2011. Onderhavige bestreden beslissing werd immers op 19 juli 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Vervolgens dient erop gewezen dat de procedure voor de Raad hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overlegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001).

Er wordt herhaald dat in onderhavige zaak aan de verzoekende partij werd gevraagd een synthesememorie neer te leggen en dat, zoals de verzoekende partij terecht stelt, zij navolgend aan haar inleidend verzoekschrift geen nieuwe middelen meer kan ontwikkelen en zich in de synthesememorie dient te beperken tot het 'oplijsten' van de in het inleidend verzoekschrift aangevoerde middelen, zij het met antwoord op de door de verwerende partij aangevoerde tegenargumentatie omtrent deze middelen, doch zonder dat in de synthesememorie nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd en dit terwijl de synthesememorie door de Raad zal worden aangewend als basis om het beroep te beoordelen.

Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden in een opgevraagde synthesememorie, noch op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen in een synthesememorie, noch op een terechtzitting kan inroepen. De Raad wijst er enerzijds op dat ter terechtzitting de partijen slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o B.6).

In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het proces-verbaal nr. BG.21.L1.017976/2010 en diens bijlagen,

alsmede het ten opzichte van het in de bestreden beslissing vermeld proces-verbaal chronologisch later intern elektronisch berichtenverkeer van de verwerende partij betreffende het lopende onderzoek naar de authenticiteit van het door de verzoekende partij voorgelegde Liberiaanse paspoort. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijke stukken zich in het administratief dossier bevonden. De verzoekende partij voert terecht de schending van de rechten van verdediging aan.

In die mate is dit onderdeel zoals uiteengezet in de synthesesamenvatting gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs